

Udliggende kostede mere end 3 Millioner, vilde Forlegenheden falde paa os selv, og ikke paa Fællesstaten. Saaledes troer jeg omtrent, det var hans Mening. Men, dersom vi nu være opfattede og ikke vilde give disse 2 Millioner, hvor fik man da dette forlods sat igjennem? Man sagde: „Nei, vi give dem ikke, I faae dem ikke (Monrad: Ja, saa tage de dem). Hvem tager dem? Hvo vil gaae i vore Lommer, i min Lomme og i det ærede Medlems Lomme; thi der ligge Indtægterne. Det, der er kommet ind, er ikke det, vi budgettere. Det, vi budgettere, er det, der skal komme ind i det næste Aar; og naar Repræsentationen er enig om, at det ikke skal komme ud af Lommerne, saa faaer Fællesstaten dem ikke ud af Lommerne, naar den ikke har Magten dertil. Det maa den ærede Taler vel lægge Mærke til. Dersom man først havde liggende samtlige Indtægter i en Pose, hvor der sad en Mand og raadede over dem, som var en Heelstatsmand, og som kunde forhindre os i at komme ind i Posen, saa var Sagen anderledes; men det er ikke Tilfældet. Der sidder ingen saadan Mand, der raader over Posen. Det hele Maskineri berøer paa en Anerkjendelse af Ketten, og ligeoverfor dette staaer Nægtelse af Ketten, Oprør og Magt. Alt det Dyrige, som ligger derimellem, have vi aldrig seet bringe Noget tilveie i den praktiske Verden. Det kan ikke hjælpe, at vi forblinde os og stikke os Blaar i Øinene ved at sætte en saadan Passus ind. Vi skulle vide, hvad det er, det dreier sig om, nemlig, at Heelstaten skal have Ret til at kræve Pengene, og vi være forpligtede til at yde dem; og, om vi gjøre os den Fornøielse at astrække forlods eller bagefter, saa skulle vi levere dem til den Tid, til hvilken de fordres, og vi skulle vide at organisere vor Heelstat saaledes, at den har Magt til at tage dem, og det paa den meest kostbare Maade for Landsdelen, der nægter dem, dersom denne ikke eregerer det saa hurtig som muligt. Der er ingen anden Maade. Det er den Maade, paa hvilken Staten skal regjeres. Den skal ikke gjennem saadanne Midler, som den intet Herredømme har over, bilde sig ind at kunne opnaae et Formaal, som kun kan naaes ved, at Retsmyndigheden ligger i

de af Fællesstaten voterede Love og Udøvelsen i Fællesstatens virkelige Magt.

Fischer: Ja, jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at man maa ordne Heelstaten saaledes, at den kan skaffe sig, hvad den behøver, og det er netop ogsaa det, jeg tilsigter ved at holde paa § 26. Men jeg gaaer et Skridt videre; jeg ønsker tillige at skaffe en Foranstaltning tilveie, sigtende til at gjøre det vanskeligt for den enkelte Landsdeel at nægte Fællesstaten dens Fornødenheder, og en saadan vil efter min Formening fremkomme, dersom § 26 beholdes. Det ærede Medlem bemærkede, at der blev Intet givet, uden vi bevilge det. Ja, det er fuldkommen rigtigt; ikke en Stilling kan der gives til Fællesforvaltningen, naar det ikke bevilges af den særlige Forsamling. Men der er dog, som af mig udviklet, alligevel stor Forskjel paa, om der, naar der bliver et Deficit, dette da falder paa Kongerigets særlige Fornødenheder, eller det bliver muligt at oversføre det paa Fællesfornødenhederne.

Ordføreren: Det ærede Medlem tager bestandig feil. Der kan intet Deficit være paa det, som Heelstaten forlanger; der kan aldrig blive noget Deficit. Pengene skulle skaffes tilveie. Enten maae de særlige Stater kunne skaffe dem tilveie, eller Staten brister. Pengene skulle skaffes, om saa Skindene skulle sælges med. Der er i denne Henseende ikke Spørgsmaal om at dele Deficitet. Naar jeg staaer som Tallent, der ikke kan opfylde mine Forpligtelser, berøer det ikke paa mig, hvor meget af min Deficit der skal skydes over paa en Anden. Hvad jeg har, skal først gaae med, og saa først kan Deficitet falde paa den Anden. Heelstatens Deficit kan først fremtræde, naar de enkelte Landsdele ere udplyndrede saaledes, at der ikke er Marv og Been tilbage, og, før Heelstatens Krav ere opfyldte, kan der ikke spørges, om deres egne Sager skulle gaae eller ikke. Men vi maae ikke tænke os en saadan Kamp og Stridighed mellem Landsdelene, — thi saa er Oprøret tilstede; — men vi maae tænke os, at Heelstaten har en fornuftig Tanke, idetmindste en saa fornuftig Tanke, at den store Deel af Befolkningen har givet sin Tilstemning dertil, og derved givet Fællesstaten Magten, saa at de enkelte Landsdele ville